

Arrest

nr. 231 950 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 mei 2018 in Griekenland als vluchteling werd erkend op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 15 mei 2021. Verzoeker betwist dit niet.

4. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Deze beoordeling steunt inzonderheid op (i) de door verzoeker aangevoerde problemen met Hamas in Griekenland ongeloofwaardig zijn gelet op de verschillende discrepanties in de verklaringen van verzoeker en zijn broer en verzoeker bij de DVZ niet sprak over de bedreigingen die hij ontving noch over het incident met de messteek, (ii) verzoeker racisme aanhaalde op de DVZ terwijl hij hier bij het CGVS met geen woord over repte, (iii) de andere motieven aangehaald door verzoeker van louter socio-economische aard zijn.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij en zijn broer niet dezelfde fase van de incidenten vertellen met als gevolg dat hun verklaringen eerder aanvullen dan tegenspreken, beperkt hij zich louter dan het minimaliseren en vergoelijken ervan zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Tevens geeft verzoeker aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud erg verward was en “ernstig gestoord”, doch overtuigt allerminst. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker erg verward was of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van de vragenlijst en de notities persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, noch zijn raadsman op enig moment melding hebben gemaakt van de problemen waarmee verzoeker zou te kampen hebben. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn relaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat criminele bendes wel degelijk aanwezig zijn in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker verwijst voorts naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de

verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waar verzoeker thans in het verzoekschrift naar verwijst. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft echter in gebreke de nodige concrete elementen aan te reiken nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in hoofde van verzoeker geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend kan stellen.

5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade ten aanzien van Griekenland in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

6. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 november 2019, verwijst de raadsman van verzoekende partij naar het medisch attest in de aanvullende nota en stelt zij dat uit hetgeen gebeurd is, een poging tot zelfdoding, blijkt dat verzoekende partij een zeer kwetsbaar persoon is. De Raad vraagt de raadsman van verzoekende partij tegen 24 januari 2020 de nodige informatie te verstrekken over verzoekende partij. Op 18 januari 2020 laat de raadsman van verzoekende partij een bericht geworden waaruit blijkt dat zij in een gespecialiseerd centrum is overgebracht en op een wachtlijst staat voor verdere behandeling. Bij het bericht van 18 januari 2020 is tevens email-verkeer tussen verschillende diensten gevoegd.

4.2. In het bijgebracht e-mailverkeer tussen de psychologe en de maatschappelijk assistent van verzoekende partij wordt, gelet ook op de suïcide-ideatie van verzoekende partij, gewezen op het belang van psychologische hulp en begeleiding. De raadsman van verzoekende partij stelt tevens dat verzoekende partij in een gespecialiseerd centrum is overgebracht en op een wachtlijst staat voor verdere behandeling. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft.

Om tot een adequate beoordeling van de voorgehouden problematiek van verzoekende partij te kunnen overgaan, acht de Raad het aangewezen de zaak te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal zodat onderzocht kan worden, rekening houdende met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij, of verzoekende partij in staat is om zich in Griekenland de nodige medische hulp en ondersteuning toe te eigenen en in haar elementaire levensbehoeften te voorzien, temeer het algemeen geweten is dat Griekenland een zware periode op migratievlak beleeft en de toegang tot socio-economische en medische hulp in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen niet altijd vlekkeloos verloopt.

De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS